

Jaz sem povedal naše splošno obžalovanje, Peter prošnjo.

„Ha, ha, sedaj pa res verjamem, da se suče svet; zakaj drugače bi se ne bili vi zopet prisukali k meni, ha, ha! Se suče svet, Ivan, ka-a-aj?“

Ujec je pogledal mene, jaz pa, močno zardevši, Petra. Beseda ni hotela z jezika. „Ne zaničujte starosti zaradi tega, česar nismo zamudili po svoji krivdi.“

Oba sva pogledala na tla in čutila, da govori ujec resnico; celo najina goreča ušesa so izdajala notranji ogenj resnice. Vse ujševne muhe so se nama hkrati zdele opravičene . . .

„Ne bomo več, ujec, — ne bomo več“, sva jecljala; „le to prosiva, — samo to, da bi —“ —

„No, no! upam, da vas je izmodrilo; le pridite.“

Zopet sva se pogledala s Petrom in nasmehnila.

Še tisto popoldne smo se zbrali okrog sosedove lončene peči in okrog ujca. Zopet smo poslušali pravljice, znane dogodjaje, že na pol pozabljene smešnice in staro modrost ujca Matije. In ko bi nas kdo prašal, če še kdaj ostavimo ujca, bi bil najsigurnejši odgovor soglasni: Nikdar!

Poslušali smo ga zvesto, pa ne brez zadrege; zakaj, ko so se njegove modre oči vprle v katerega izmed nas, se je vsakdo takoj spomnil prav živo: ali je kričal „Podržaj“, ali je vriskal ali mu je le oponašaje kazal birmanske darove.

O, ko bi bilo ostalo samo pri prvem plačilu za mladostno lahkomišelnost! Ujec nam sicer ni več očital imenovanega pogreška, ali druge neumnosti, druge —; poln bi jih bil „Vrtec“ od prve do zadnje strani, in za vsako je sledila pokora. Da, svet se res suče!

Ivo Trošt.

Oj, slovenska zemljica . . .

Oj slovenska zemljica,
Domovina mila,
Kolikratov pač te je
Vroča kri pojila!

„Bog te živi, Slave rod,
Zdrava domovina!
Prejmi v dar življenje, kri
Zvestega ti sina!“

Pele ostre sabljice
Pesem so krvavo,
In junaki peli so
V tvojo čast in slavo:

Zdaj junaki v grob so šli,
Ki so krvco lili,
Meči so se skrhalo,
Ki so te branili.

Žalostno zdaj predse zreš,
Očetnjava draga,
Kdaj junak pač bode vstal,
Ki bo strl sovraga!

Tatjan.

